

ONWEER

TIEN DAGEN IN
EEN GESTOLEN AUTO

Ander werk van Anna Woltz
De pizza-spion (2009)
Meisje nummer achttien (2010)
Evi, Nick en ik (2011)
Meisje van Mars (2011)
Ik kan nog steeds niet vliegen (2012) Thea Beckmanprijs 2012
Mijn bijzonder rare week met Tess (2013) Vlag en Wimpel
van de Griffeljury 2014
Honderd uur nacht (2014) Nienke van Hichtum-prijs 2015
Gips (2015) Gouden Griffel 2016
Alaska (2016) Zilveren Griffel 2017
Zondag, maandag, sterrendag (2017) Vlag en Wimpel
van de Griffeljury 2018

ANNA
WOLTZ

ONWEER

TIEN DAGEN IN
EEN GESTOLEN AUTO

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

2019

www.annawoltz.nl
www.querido.nl

Onweer en Tien dagen in een gestolen auto verschenen
eerder bij Uitgeverij Leopold. Voor deze uitgave
is de tekst licht herzien.

Copyright © 2008, 2009, 2019 Anna Woltz
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/ of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Em. Querido's Uitgeverij.

Omslag Maartje Kuiper

ISBN 978 90 451 2368 4 / NUR 283, 284

ONWEER

Explosie

‘Flo! Schiet op, ze zijn er.’

‘Ik kom eraan,’ schreeuwde Flo terwijl ze de trap van het hotel afstormde. Haar handen waren kletsnat, het zwarte t-shirt plakte tegen haar rug. Ze was net bezig geweest met het doucheputje van kamer zes. Hopelijk waren de nieuwe gasten wat minder harig. Vast wel, want het waren allemaal fotomodellen.

‘Je ziet er niet uit.’ Tante Guusje lachte toen Flo eindelijk het hotel uit kwam. ‘Straks denken ze dat ik hier aan kinderarbeid doe.’

‘Dat doe je toch ook?’ Ze had pijn in haar rug van het stofzuigen, maar het kon haar niks schelen. Kinderarbeid was geweldig.

Op haar slippers holde ze over de ongelijke keien van het dorpsplein. De zon brandde op haar armen. In het Italiaanse dorpje op de heuvel mochten geen auto’s komen, dus iedereen zette zijn auto op de parkeerplaats beneden. Te voet moest je dan het steile weggetje naar boven beklimmen.

Flo veegde het korte haar uit haar ogen. Onderaan de heuvel kon ze het parkeerterreintje al zien liggen. Twee nieuwe auto’s stonden er in het stof: een rode zonder dak en een glanzend zwarte SUV zo groot als een tank.

Uit de cabrio stapten een lange blonde vrouw en

een man met zwart haar. Ze droegen grote zonnebrillen en lachten naar elkaar. Uit de tank kwamen een chauffeur in pak, een magere jongen en een meisje met blonde krullen.

Flo begon meteen langzamer te lopen. Die jongen en dat meisje waren natuurlijk modellen. Normale mensen waren echt niet zo knap. Ze balde haar vuis-ten. Hoe deed je als stoffig kamermeisje van dertien tegen supermodellen? Wat zei je tegen ze?

'Benvenuto!' riep tante Guusje. *'Welkom in Montino!'*

Flo bleef een stukje achter haar tante staan. Dat was dus extra irritant: die blonde vrouw en haar twee kinderen waren Nederlands. Straks moest ze ook hún kamers schoonmaken. Zou ze beleefd moeten aankloppen en haar karretje vol chloor en wc-rollen hun kamer moeten binnenrijden. Stilletjes de wc schoonmaken en lange haren uit het doucheputje vissen.

'Mijn man Jan brengt jullie bagage naar boven,' zei Guusje. *'Daar is hij al.'*

Oom Jan kwam de helling af met een kar die werd aangedreven door een pruttelend, stinkend motortje. De chauffeur was al druk bezig met het uitladen van de kofferbak: vijf leren koffers stonden er nu in het stof, een roze weekendtas, een kist van donker hout en spullen die natuurlijk voor de fotoshoot waren: glimmende koffers van aluminium, statieven, paraplu's en grote stukken piepschuim.

Eindelijk lag alles in de kar en begonnen ze aan de klim naar boven. Flo droeg twee enorme platte stukken piepschuim die aan de ene kant wit waren en aan

de andere kant zwart. Ze probeerde net met één hand bij haar bezwete voorhoofd te komen, toen er achter haar een loodzware dreun klonk.

Meteen daarna voelde het alsof een hete hand een reusachtige duw in haar rug gaf. De blonde vrouw en het meisje gilden, glas kletterde overal neer en de dreun weergalmde tussen de heuvels.

Flo begon als eerste te rennen. Op haar slippers stormde ze over de ongelijke keien naar boven. Eén blik wierp ze over haar schouder om te kijken waar Jan en Guusje waren, en meteen voelde ze een brandende hitte op haar gezicht. Boven de rode cabrio hing een rookwolk en tussen de rook door zag ze vlammen.

Zo hard als ze kon rende ze verder, totdat ze helemaal boven was. In de schaduw van het eerste huis van Montino bleef ze eindelijk staan om uit te hijgen.

‘Schiet op,’ schreeuwde ze naar de anderen. Een scherpe brandlucht prikte in haar neus, haar ogen traanden. Zwarte, olie-achtige rookwolken golfdën omhoog uit de cabrio. De lucht trilde. ‘Straks gaan de andere auto’s ook de lucht in!’

Helemaal achteraan op de steile weg renden de magerere jongen en zijn blonde zusje. Hun schoenen hadden veel te gladde zolen en toen ze eindelijk aankwamen, waren ze totaal buiten adem. De jongen was lijkbleek, maar het meisje lachte.

‘Wat een prachtige kleuren!’ riep ze.

Achter zich hoorde Flo haastige stappen van dorpsbewoners die van alle kanten kwamen aanrennen, maar ze lette niet op hun geschreeuw. Doodstil stond ze te kijken naar de donkere rook die als een onweers-

wolk omhoogrees. De vlammen knetterden en het stonk naar brandende olie en smeulend plastic.

Op dat moment was er een tweede explosie. Ze voelde een schok door haar lichaam gaan en overal werd gegild. De ruiten van de huizen trilden.

Flo had verwacht dat een tweede auto nu in vlammen zou opgaan, maar er kwam alleen maar meer rook en vuur uit de cabrio.

'Hoe kan dat?' riep ze. 'De benzinetank ontploft toch niet twee keer?'

Eerst gaf niemand antwoord. De blonde vrouw huilde met lange uithalen, de man met het zwarte haar schreeuwde in het Italiaans in zijn telefoon. De magerre jongen bewoog niet. Alleen het meisje maakte stralend foto's van de vlammen.

'Het begon niet met de tank,' zei oom Jan buiten adem. 'Die tweede explosie was de bezinetank. Maar de eerste kwam onder de motorkap vandaan. Dat moet... Je zou bijna zeggen...'

'Wat?' vroeg Flo. 'Wat zou je bijna zeggen?'

Jan keek haar ernstig aan. 'Dat het een bom was.'

Het was even stil en toen hoorden ze de man met het zwarte haar in zijn telefoon schreeuwen: '*Una bomba! Oddio, una bomba!*'

Het blonde meisje kwam naast Flo staan.

'Hij zegt ook dat het een bom was,' zei ze opgewekt. 'En Fabio kan het weten. Hij is hoofdcommissaris bij de politie. Dat is echt heel hoog. Iedereen kent hem hier in Italië.'

Flo voelde een druppel zweet langs haar rug glijden. Ze hield niet van de politie. Echt totaal niet.

Het meisje was even stil terwijl ze naar het telefoongesprek luisterde.

'Fabio is beroemd omdat hij heel streng is,' fluisterde ze toen. 'Streng tegen de maffia, bedoel ik. Dat vindt de maffia maar niks en daarom hebben ze vast die bom in zijn auto gestopt.'

Het duizelde Flo. Eerst politie. En dan nu de maffia? Had de Italiaanse maffia een bom in de cabrio gelegd? Ze keek naar de huilende vrouw en toen naar de brandende auto op de parkeerplaats beneden.

Als die ontploffing een paar minuten eerder was geweest... Tien minuten geleden zaten Fabio en de blonde vrouw nog in die auto. Vijf minuten geleden stonden ze pal ernaast. Als de bom een paar minuten eerder was afgegaan, dan was er niet alleen een auto ontploft. Dan waren er ook twee mensen ontploft.

'Je bloedt!' riep het meisje opeens tegen de jongen. 'Op je voorhoofd.'

'Echt?' Hij had een lage, hese stem. 'Een grote wond? Druipt het?' Hij keek bezorgd naar zijn lichtblauwe overhemd en toen weer naar zijn zusje. 'Jij hebt toch een spiegel?'

'Tuurlijk.' Ze begon meteen te zoeken in het roze tasje dat aan haar arm hing. 'Wil je deze even vasthouden?' vroeg ze aan Flo. Ze gaf haar een dik boek. 'Niet opendoen hoor. Dat is mijn dagboek.'

Flo keek zwijgend naar het boek in haar handen. Ze wilde niks te maken hebben met deze twee fotomodellen. Maar dat eigenwijze kind dacht daar duidelijk anders over. Die deed alsof ze elkaar al jaren kenden.

De kaft van het dagboek was van donkerbruin leer.

Op de voorkant was een ansichtkaart geplakt van een oud schilderij. Aan een lange tafel zag je een rij mensen zitten. Hun gewaden hadden sprookjesachtige kleuren en achter hen was een tuin met vruchtbomen en vogels.

'Hebbes!' Het meisje haalde een spiegelkje tevoorschijn en klapte het open.

De jongen veegde zijn donkere haar opzij, dat net iets te lang was en sluik om zijn magere gezicht viel. Ernstig bestudeerde hij zijn voorhoofd.

'Dat moet van het glas zijn...' Hij klonk ongerust.

Flo sloeg haar armen over elkaar. Als je al het bloed uit de schram boven zijn wenkbrauw bij elkaar schraapte, had je misschien net twee druppels. Ze dacht aan de bergtocht die ze twee jaar geleden met haar ouders maakte. Had je haar knie moeten zien na die uitglijder vlak voor de top. Dikke druppels bloed op de rotsen. Ze duwde de herinnering meteen weer uit haar hoofd. Zulke tochten zouden er nooit meer zijn.

De jongen draaide zich om en keek zoekend om zich heen. Jan en Guusje waren druk in gesprek. Flo was de enige die niet huilde, trilde of onder het stof zat.

'Jij hoort bij het hotel, toch?' vroeg hij kortaf.

Ze voelde haar wangen rood worden. 'Ik ben het nichtje van Jan en Guusje.' Ze wees naar haar oom en tante.

'Hebben jullie een verbandtrommel?'

'Ik weet niet of...'

'Natuurlijk hebben jullie zo'n ding. Jullie zijn een hotel!'

Hij keek weer in het spiegeltje. 'Stel je voor dat het een litteken geeft.' Ongeduldig draaide hij zich naar Flo. 'Ik heb jodium nodig!'

Thuis in Nederland zou ze gewoon zijn weggelopen. Of misschien had ze die jongen wel flink uitgescholden. Maar hier moest ze blijven glimlachen. Want zij was een kamermeisje. En hij een gast in het hotel van haar oom en tante. Haar ouders zouden het prachtig vinden: Flo, de volmaakte bediende. Net goed, voor hun onvolmaakte dochter.

'Ik zal kijken,' zei ze stug.

Ze stak het dorpsplein over zonder nog achterom te kijken. Door een hoge poort liep ze de binnentuin van het hotel in. Overal bloeiden planten; witte oleanders en hibiscussen met felrode bloemen zo groot als haar hand.

Het hotel was lang geleden een *palazzo* geweest en Flo vond dat het nog steeds voelde als het kasteel van een graaf of hertog. De stenen muren waren zo dik dat ze de warmte buitenhielden en aan weerskanten van de poort zaten kleine draakjes. Rond hun stenen bekjes hadden ze een tevreden glimlach.

Terwijl ze door de donkere eetzaal naar de keuken liep, hoorde ze snelle voetstappen achter zich.

'Sorry dat mijn broer zo stom doet!' Het meisje met de krullen kwam naast haar lopen. Drie zilveren armbanden rinkelden om haar pols. 'Ik ben trouwens Larissa. Ik ben elf en dit is mijn lievelingsjurk. En jij?'

Flo praatte liever niet met andere kinderen. Maar nu moest ze wel.

'Ik ben Flo.' Ze zuchtte. 'Dertien.'

'Mijn broer is vijftien,' zei Larissa. 'Hij heet Raffaello. Dat is een Italiaanse naam, maar iedereen zegt Raf.' Opeens klonk ze ernstig. 'Papa is Italiaans, maar mijn ouders zijn al vier jaar gescheiden. Dat is natuurlijk moeilijk voor Raf. Om op te groeien zonder vaderfiguur, bedoel ik.'

'Wát?' Flo keek haar verbaasd aan.

'Dat zegt de psycholoog. En nu moeten Raf en ik allebei een dagboek bijhouden. Over ons leven zonder vaderfiguur. Ik vind het leuk, maar Raf heeft alleen maar zo'n piepklein aantekenboekje. Dat werkt echt niet.' Ze keek onderzoekend naar Flo. 'Waarom heb je zulk kort haar?'

'Kort?'

'Niet eens tot op je schouders. Het kan helemaal niet dansen. Zoals in de reclame, weet je wel?'

'Lang haar is lastig.'

'Maar zo móói.' Larissa keek een beetje treurig terwijl ze voelde aan haar eigen krullen.

In de keuken vonden ze een verbanddoos en samen liepen ze terug naar de binnentuin. Jan, Guusje en de nieuwe gasten kwamen net door de drakenpoort. Fabio was nog steeds aan het bellen. Hij had gespierde armen en puntige laarzen die glommen in de zon. Op zijn heup droeg hij een holster met pistool.

Flo vroeg zich af of hoofdcommissaris Fabio bang was voor de maffia. Of hij ook nog steeds die auto vol vlammen voor zich zag. Vast niet. Hij zag eruit als een man die nergens bang voor was.

'Daar ben je eindelijk!' Raf zat onder de grote gele parasol.

Ze gaf hem de verbanddoos.

‘Er zit jodium in,’ zei ze kortaf. ‘Pleisters zou ik niet gebruiken bij zo’n schram. Goed ontsmetten. En dan gewoon laten opdrogen.’

Larissa klapte in haar handen. ‘Je klinkt als een echte verpleegster!’

‘Ik heb vorig jaar een EHBO-cursus gedaan.’

‘O ja?’ Raf klonk koel. ‘Dan weet je er dus echt wat van.’ Hij gaf haar de doos weer terug. ‘Eerste hulp graag.’

Ze kon het niet geloven. Vijftien was die jongen. Dacht dat hij prins Raffaello de Eerste was, koning der aanstellers. Hoe kwam hij erbij? Hij was toevallig zo knap dat hij fotomodel kon zijn, maar aardig was hij niet.

Ze wilde de doos net weer boos in zijn handen duwen, toen ze de stem van haar tante hoorde. Vlak naast haar oor.

‘Wat fijn dat jij de eerste hulp op je neemt! Ik sta nog steeds te bibberen op mijn benen...’ Tante Guusje keek naar Raf en Larissa. ‘Laten jullie mijn nichtje straks weten wat je wilt drinken? We bieden jullie graag iets aan voor de schrik.’

Tegen Flo fluisterde ze vlug nog: ‘Een team van de recherche is onderweg. Dat betekent vier extra mensen voor het diner. Kom je Jan zo helpen in de keuken?’

Flo knikte en probeerde te glimlachen, maar het lukte niet. Nog meer politie in het hotel...

Ze deed de verbanddoos open en zuchtte. Hoe had ze ooit zo stom kunnen zijn om een EHBO-cursus te

volgen? Nu moest ze dus echt die piepkleine prinselijke schram gaan schoonmaken. Ze scheurde een pakje met gaas open.

‘Gaat het prikken?’ vroeg Larissa. ‘Intens veel pijn doen?’

‘Dat zal wel meevallen.’ Ze druppelde flink wat jodium op het gaasje. Ze had het gevoel dat haar handen trilden, maar toen ze naar haar vingers keek, bewogen ze niet.

‘Er zit toch geen glas in de wond?’ vroeg Raf. ‘Of splinters?’

Ze schudde haar hoofd en haalde diep adem. Met één hand veegde ze het donkere haar van zijn voorhoofd. Ze moest veel dichterbij hem staan dan ze wilde. Toen depte ze de schram boven zijn wenkbrauw. Zijn donkere wimpers trilden even, maar hij maakte geen geluid.

Normaal kwam ze niet aan andere mensen. Niet aan haar ouders, niet aan vriendinnen en zeker niet aan jongens. Ze had een mooie regel: laat altijd minstens een meter tussen andere mensen en jezelf zitten. Maar nu overtrad ze die regel dus. Totaal. Rafs bruine haar voelde zacht en zijn voorhoofd was warmer dan haar hand.

‘Doet het ondraaglijk veel pijn?’ Larissa kon nauwelijks stil blijven staan. ‘Jullie zijn net van die mensen uit een film die verschrikkelijk verliefd zijn maar dat nooit laten merken. En dan gaat de man naar de oorlog en daar raakt hij heel erg gewond. En dan komt de vrouw hem verzorgen en gaat hij dood in haar armen.’